

Rozjímanie na pondelok 2. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 2.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: Ježiš je
dobrá cesta; poslušnosť spočíva
v počúvaní Boha; život modlitby
je tvorivý.

„KTO KRÁČA BEZ ÚHONY, tomu
ukážem Božiu spásu“ (Ž 49, 23).
Tento verš zo Žalmu 49 v skrátenej
podobe vyjadruje cieľ, o ktorý sa
usilujeme, a prostriedky, ako ho
dosiahnuť. Z celého srdca túžime
zažiť spásu Boha, ktorý nás miluje a
ktorý pre nás nechce ani zlo, ani

smrt'. Preto sme presvedčení, že každodenné radosti i ťažké chvíle nám môžu otvoriť cestu k novému životu, ktorý nám chce dať. Boh nás zachraňuje v každom čase.

Ježiš hovorí: „Ja som cesta, pravda a život“ (Jn 14,6). Preto nasledovať dobrú cestu, ktorú nám navrhuje žalmista, nespočíva v tom, aby sme svoj deň naplnili formálnymi pravidlami, a už vôbec nie v tom, aby sme žili so strachom, že nedosiahneme ideál, ku ktorému nás Boh volá. Veľká časť zrelosti a vitality nášho vnútorného života závisí od toho, či v celej svojej hĺbke objavíme, čo pre našu existenciu znamená kráčať s jednou osobou: Ježišom Kristom. Potom nás nebudú zaťažovať obavy, či sme na správnej ceste, ale budeme trvalo otvorení jeho slovu, aby sme vedeli, kam nás chce viesť. Náš život sa stane božským dobrodružstvom.

„Modlitba, tak detsky prostá na začiatku, sa rozleje v široký, pokojný a bezpečný prúd, lebo kráča za tým, ktorý povedal: *Ja som cesta, pravda a život*“^[1]. Ježišovi Kristovi sa môžeme otvoriť len prostredníctvom dialógu s ním. Chceme, aby celý náš život prešiel cez sito jeho pohľadu, aby premenil náš vlastný. Sme si vedomí, že úsmev alebo gesto služby, ktoré sa rodia z podnetu vedomia, že nás Ježiš sprevádza, nie sú to isté ako život, v ktorom On chýba. Takto všetko, čo robíme, nadobúda oveľa hlbší rozmer: je to prejav Božej lásky.

.....

V JEDNOM ÚRYVKU Písma prichádza prorok Samuel k izraelskému kráľovi s dôležitým a prekvapujúcim posolstvom. Saul si myslel, že urobil to, o čo ho Boh požiadal: porazil nepriateľský ľud. Jeho poslušnosť však nebola úplná, pretože sa

rozhodol ponechať si korisť pre seba. Tento malý čin vzbury proti Pánovým slovám skryl pod plášťik nadprirodzených dôvodov: ospravedlňoval sa tým, že zvieratá nepriateľského ľudu mohol použiť na obety Bohu. Samuel mu dáva nahliadnúť do jeho sebaklamu: „Azda sa Pánovi páčia celopaly a obety tak ako poslušnosť Pánovmu hlasu? Veď poslušnosť je lepšia než obeta a poddanosť lepšia ako tuk baranov!“ (1 Sam 15, 22).

Jednou z veľkých výziev nášho života je zjednotiť naše každodenné činnosti s Božím hlasom, ktorý sa ozýva v modlitbe. Chceli by sme, aby všetko, čo robíme, od chvíle, keď sa zobudíme, až po poslednú sekundu pred večerným zaspávaním, bolo slobodnou a láskyplnou odpoveďou na Božie podnety. Poslušnosť nie je cnosť, ktorej cieľom je ohýbať našu slobodu podľa rozkazovačnej authority. Kresťanská poslušnosť

spočíva skôr v našom úsilí čítať z Ježišových úst jeho neustále výzvy ku konaniu dobra.

„V modlitbe musíme byť schopní predniesť pred Boha svoju únavu, utrpenie z určitých situácií, z určitých dní, každodenný záväzok nasledovať ho, byť kresťanmi, ako aj ťarchu zla, ktoré vidíme v sebe a vo svojom okolí, aby nám dal nádej, aby sme pocítili jeho blízkosť, aby nám dal trochu svetla“[2]. S vierou môžeme prosiť Pána, aby celý náš život bol ako veľká rieka, ktorá tečie v čase našej modlitby. Takto v zemi okolo nás, možno v istom okamihu zdanlivo vyprahnutej, vyklíčia kvety, o ktorých sme ani netušili, že potrebujú trochu vody, aby rozkvitli.

TRVALÝ MILUJÚCI VZŤAH s Kristom,
udržiavaný v modlitbe, vedie k

neustálej túžbe po obrátení.
Nechceme, aby náš vnútorný život bol len vonkajším plnením, ale túžime vždy vedieť, čo od nás Boh očakáva v hĺbke našej duše. Život modlitby sa tak stáva neustálou výzvou žiť „tvorivosť lásky“^[3] a vzdialiť sa od nepochopenej rutiny. Možno je čas byť pripravený znovu načúvať Božím vnuknutiam pre túto prácu, pre tento spôsob jednania s členom rodiny alebo pre túto apoštolskú iniciatívu. Pán sa – podobne ako vietor – nikdy neopakuje.

Je to Ježiš, kto nás v evanjeliu dnešnej svätej Omše vyzýva, aby sme sa odvážili ísť po neprebádaných cestách: „Nik neprišíva na starý oblek záplatu z novej látky, lebo záplata vytrhne kus z neho, nové zo starého, a diera bude ešte väčšia. A nik nevlieva mladé víno do starých mechov, lebo víno mechy roztrhne a vyjde nazmar aj víno, aj mechy, ale

nové víno do nových mechov“ (Mk 2, 21-22). V každom čase modlitby máme príležitosť pýtať sa sami seba, či skutočne prijímame nové víno Ježišovho učenia do nových mechov, teda do srdca, ktoré je povolane byť stále mladé.

Svätý Josemaría opakoval, že „naša Matka je vzorom ako odpovedať na milosť, a keď budeme kontemplovať jej život, Pán nám dá svetlo, aby sme mohli spraviť božskou aj svoju každodennú existenciu. (...) Snažme sa od nej naučiť, nasledujúc jej príklad poslušnosti voči Bohu, tú jemnú rovnováhu úslužnosti a múdrej authority. Mária nemá nič spoločné so správaním nerozumných panien, ktoré síce poslúchajú, ale bez rozmyslu. Panna Mária pozorne počúva to, čo Boh chce, uvažuje o tom, čomu nerozumie, pýta sa na to, čo nevie. A potom s úplnou odovzdanosťou plní Božiu vôľu: *Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane*

podľa tvojho slova (Lk 1, 38). Nie je to nádherné? Svätá Mária, učiteľka celého nášho života, nám teraz ukazuje, že poslušnosť voči Bohu nie je servilnosť, ani potláčanie vlastného svedomia, ale že nás vnútorne poháňa objaviť slobodu Božích detí (Porov. Rim 8, 21)“[4].

[1] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 306.

[2] Benedikt XVI, *Audiencia*, 1-II-2012.

[3] František, *Videoposolstvo*, 3-IV-2020.

[4] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 173.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/pondelok-2-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/pondelok-2-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (08.04.2026)